

[Tinning]

og med 6. til og med 9. klassetrin haft fremmede lærere i tre timer og været uden undervisning i 70 timer. Hver enkelt klasse har altså i gennemsnit været uden undervisning i 8 timer over en fire ugers periode. Det svarer til, at klasserne i gennemsnit kommer til at mangle ca. 80 timer på årsbasis eller 12 af de 200 skoledage, som skoleåret udgør ifølge skoleloven. En nedskæring på seks pct.

Den nævnte fire ugers periode kunne være usædvanlig, og forklaringen kunne f.eks. findes i en influenzaepidemi. Men der er tale om helt normale forhold og om helt normale konsekvenser af den omfattende spareepidemi, som for tiden hærger landet. Regeringspartierne, fremskridtspartiet og det radikale venstre skar ned i bloktilskuddene til kommunerne. En af reaktionerne hos flertallet i Århus byråd var at skære ned på folkeskolerens vikarkonto så voldsomt, at der simpelt hen ikke er penge nok til vikarer ved helt normalt sygeomfang. Byrådsflertallet planlægger altså for at nå de ønskede besparelser helt bevidst, at skoleåret skal være på mindre end 200 skoledage, medmindre man har forestillet sig, at undervisningen skulle klares ved ulønnede vikarer. I disse privatiseringstider ved man snart ikke. På denne baggrund må det klarlægges, hvilke unormale situationer der kan berettige, at der gives fri med den konsekvens, at skoleåret bliver kortere, end skoleåret bør være ifølge skoleloven.

Jeg har tidligere stillet et helt enslydende spørgsmål med en helt enslydende begrundelse til skriftlig besvarelse – nr. S 1039.

I svaret på dette spørgsmål understreger undervisningsministeren, at kommunerne normalt ikke vil kunne fravige det antal skoledage, der for det enkelte år er fastsat af undervisningsministeriet. Netop. Det centrale i mit spørgsmål var da også, hvad der i denne sammenhæng menes med »normalt«. Det undlader ministeren at oplyse, og jeg har derfor følt mig tvunget til at gentage mit spørgsmål, men nu i en form, der i det mindste giver mulighed for en slags konstruktiv dialog.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som anført i mit skriftlige svar på hr. Tinnings spørgsmål nr. S 1039 er hovedreglen den, at kommunerne normalt ikke vil kunne fravige det antal skoledage, der for det en-

kelte skoleår er fastsat af undervisningsministeriet i henhold til folkeskolelovens § 13, stk. 2. Ministeriet har ikke fastsat nærmere retningslinjer for, under hvilke omstændigheder antallet af skoledage kan fraviges, idet dette må bero på de konkrete omstændigheder. Der foreligger ikke i ministeriet nogen praksis, f.eks. fra klagesager, hvoraf der kan udledes noget generelt om, i hvilke situationer og i hvilket omfang undervisningstimer kan aflyses. Det er klart, at aflysning af undervisningstimer må have undtagelsens karakter, og det er i så fald den enkelte kommune, som må tage stilling til spørgsmålet, når det opstår.

Jeg kan ikke her komme ind på at kommentere konkrete eksempler som det, hr. Tinning nævner i begrundelsen for sit spørgsmål. Kun hvis der rejses en klagesag, vil jeg i sidste instans, og først efter at vedkommende amtsråd har behandlet klagen, kunne komme til at tage stilling til en konkret sag.

Tinning (VS):

Jeg skal takke ministeren for svaret. Sagen drejer sig kort fortalt om, at vi i folkeskoleloven har en bestemmelse, der siger, hvor langt et skoleår normalt er, og uanset hvad vi i VS mener om den aktuelle folkeskolelov, er vi interesserede i, at man følger den, hvis der står nogle steder, som der gør, at et skoleår er nogenlunde 200 dage. Når vi har rejst sagen, er det rigtigt nok ud fra et konkret eksempel, og det er jeg klar over at vi ikke kan diskutere i denne sammenhæng, men det hænger sammen med, at nedskæringerne på bloktilskuddene i Århus og en række andre steder har betydet, at man selvfølgelig er begyndt at spare på vikarkontoen inden for folkeskolen. Enhver ved, at når der skal findes besparelsesmuligheder, går det bl.a. ud over vikarerne, og problemet er, at man simpelt hen har skåret så dybt i vikarkontoen bl.a. i Århus, at der er sket det, at børnene ikke får den undervisning, de egentlig har ret til ifølge loven. Det er grunden til, at jeg har taget sagen op.

Nu siger ministeren, at der ikke er fastsat nærmere retningslinjer i ministeriet, og jeg kunne godt tænke mig at vide, om jeg skal forstå ministerens svar sådan, at der heller ikke vil blive det, medmindre der kommer en